

KIS NAP

... FELCZICZOMÁZVA, KOMOLY MÉLTÓSÁGGAL ÜLT. (Lásd a 199. lapon.)

XLIV. kötet, 13. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. márczius 26-án.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

DORINKA nagyot nevetett.

— Miért ne? Csöppet sem volt veszedelmes. Vendégek vannak, Zsófi néni ott ül velök és mamáddal a szalonban. Most nem fog háborgatni senki, Kálmánék messze járnak.

Terike még folyvást álmélkodott.

— De hát... fölnyitottad a néni szekrényét... kutatgattál benne?..

— Természetesen! Másképp hogy találtam volna rá? Oh, nagyon jól tudok én kutatgatni. Otthon a fiúk hiába dugtak el valamit előlem, mindjárt rátaláltam.

Dorinka, meglehet, talán nem is látott nagy különbséget benne, hogy otthon kutatgat-e a fiúk holmija közt vagy itt a néni szekrényében. Nem is törte rajta a fejét, mert most már csak az járt az eszében, hogy kifőzött tervét végre is hajtsa.

— Hagyd abba azt az unalmas mesét. Siessünk! Nagyon mulatságos lesz.

— De hát mi lesz?

— Majd meglátod. Pompás tréfa jutott eszembe. Keresd meg a nagy cziczát és a két kis kutyát. Én meg a másik udvarba megyek és elő vezetem az öreg Nerót. Hahaha! Nagyszerű lesz!

Terike most sem értette ugyan, de mert Dorinka oly nagyon vigan kaczagott, ő sem akart elmaradni a tréfától. Sietett tehát, hogy felkutassa a két kis kutyát és a nagy macskát, ami nem került sok időbe. Közben pedig ugyancsak nőtt a kíváncsisága, vajon mit tervezett ki Dorinka? Az öreg Nero kutya, a két kis kutya, a

macska és a néni csipkái mire lehetnek együtt szükségeseek? Cziczával, kutyával el lehet tréfálni, de azok a csipkék kényes jószágok, azt Terike már tudta. De bizott benne, hogy Dorinka is tudja, és nem fog bele olyasmibe, amiből baj lehet.

Mikor a szobába ért cziczájával, kutyácskáival: Dorinka már ott volt az öreg Neróval.

— No, csak hogy megjöttél! Most hamar csukjak be az ajtót, nehogy megleljen valaki.

— Szeretném tudni, mi lesz hát? kérde Terike.

— Mindjárt megtudod. Parádéba, csipkébe-bársonyba öltözött vendégeket küldünk annak a kedves drága Zsófi néninek. Itt van az egész diszes kompánia, most csak felöltöztetjük a néni csipkéibe.

Terike az első pillanatban szinte szájatva bámult a vakmerőre. De aztán ő is olyan furcsa bolondságnak találta ezt a tervet, hogy nagyot kaczagott.

— No, már ez csakugyan fura lesz. Még soha sem láttam csipkébe öltözött kutyát-macskát.

— Én már láttam a czirkuszban. Onnan jutott eszembe. De most fogjunk hozzá a dologhoz. Te öltöztess föl a kis kutyákat, én majd a Nerót csinosítom. A cziczát utoljára hagyjuk, mert az legnyugtalanabb jószág.

Szaporán láttak hozzá, elő szedve a nagy skatulyából Zsófi néni különféle csipke-holmiját. A kutyák békességgel túrték az öltöztetést. Szokva voltak hozzá, hogy a gyermekek játszogassanak velök. A kis kutyák csipke-fejkötőt, csipke-gallért kaptak és még a farkukra is egy-egy csipkés máslit. Az öreg Nerónak, méltóságához illően, pompásabb darabok jutottak: csipkével diszített bársony köpönyeg, nagy fejkötő, szép

nyakraval
méltóság
fura figu
alig győz
lapon.)

— Na
dukáltak

— Mé
a háta n
ből kiseb
kötünk, a

Ezt is
cziczát is

— Ig
Eddig ki
folyósóra

Terike
vissza, h

— A
ölben a
vezesd a

— Ho

— His

ahól a m
be. Ez
hogyan f

lehet. Fé
vendégse
a kertbe
Majd es
lan képe
kitudni

A paj
már szin
hogy elő
lepetés l
vendégek
a maga
az az ag

nyakravaló. Mikor így felcziczomázva komoly méltósággal ült ott a szoba közepén, olyan fura figura jószág volt, hogy a két lány alig győzte a nevetést. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nagyszerű! Ilyet még soha sem produkáltak! valotta meg Terike.

— Még egy kicsit föl is czifrázom, mert a háta nem elég diszes. Ezekből a csipkéből kisebb darabokat vágunk és csokrokat kötünk, aztán oda tűzzük.

Ezt is megtették, végül pedig még a cziczát is fölesipkézték.

— Igy ni! szolt Dorinka elégedetten. Eddig kitünően sikerült. Most nézz ki a folyósóra, Terike, nem jön-e valaki?

Terike kiment s csakhamar azzal tért vissza, hogy nincs a folyósón senki.

— Akkor hát induljunk! Én viszem ölbem a cziczát és vezetem Nerót, te pedig vezesd a két kutyát.

— Hova vezetjük?

— Hiszen már mondtam! Oda a szalonba, ahól a néniék vannak. De mi nem megyünk be. Ez kár, mert nem fogjuk láthatni, hogyan festenek majd oda benn; de hát nem lehet. Félig kinyitjuk az ajtót, ezt a diszes vendégsereget betoljuk, aztán elfutunk, ki a kertbe s ott tovább olvassuk a mesét. Majd este meghalljuk, mi történt, de ártatlan képet vágunk hozzá s nem fognak kitudni semmit.

A pajkosság is ragadós és Terike most már szintén olyan garázda kedvében volt, hogy előre kaczagott annak, milyen meglepetés lesz az oda benn, mikor a négylábu vendégek beköszönnek és Zsófi néni ráismer a maga féltett csipkéire! Most már csak az az aggodalmuk volt, hogy amig oda ér-

nek, utjokba ne akadjon valaki, mert ez elrontaná a tréfát.

Nem találkoztak senkivel.

— Nagyon jól megy. Szerencsénk van, sugta Dorinka.

Ők legalább úgy hitték, hogy ez szerencse. Még abban is szerencsések voltak, hogy benn a szalonban éppen ekkor nagyon élénken folyt a társalgás, vidám beszéd, nevetés hangzott s a benn levők alkalmasint észre sem vették, mikor az ajtó halkán megnyílt, éppen csak annyira, hogy a négylábu vendégek egyenként bebujhassanak.

Először a kis kutyákat tolták be, aztán az öreg Nerót és végül a cziczát dobták a többi után.

— Most fussunk! szolt Dorinka.

— Miért futnátok? És mit dobtatok most oda be?

Ezt egy komoly hang kérdezte s a két leány elképedve fordult hátra. Gábor bácsi állt ott mellettök, még nem igen szigorú, inkább csak kíváncsi arcczal, mert még nem tudta, mi történt. De arra nem is került mindjárt a sor, hogy ők mondják meg, mit tettek, mert ugyan-ebben a pillanatban roppant zenebona, sikoltás, kiabálás, ugatás, edénytörés hallatszott a szobából.

— Mit miveltetek, ti meggondolatlan gyermekek! szolt Gábor bácsi szinte ijedten.

S maga előtt tolvá őket, beléptek a szobába.

Volt ott felfordulás! A macska a drága porcellán disz-edényekkel megrakott állványon ugrált és már több gyönyörű darabot taszított le; az edények darabokra törve heverték a földön. A két kisebbik kutya, melyeket egy fiatal ember, aki vendégül volt ott, el akart fogni, megriadva száguldott keresztül a szobán, mindenkinek a lábai

közé botolva; az öreg Nero pedig szintén megvadult a zenbonától, dühösen ugrált s mivel a reá aggatott holmitól nem tudott jól mozogni, maga sem tudta kinek minek megy neki, székeket döntött fel s a vendégül ott volt nőkre rontott rá. Épp ideje volt, hogy Gábor bácsi belépett. Az ő hangját jól ismerték az ebek s kemény parancs szavára meghunyászkodva huzódtak a sarokba.

Terike halálra válva nézte a nagy zürzavart. Dorinka nem tudta hamarjában, örüljön-e a csiny nagyszerű sikerén vagy sem. Nem tudott egészen örülni, mert látva a bajt, melyet okozott, olyasmit sejtett, hogy talán sok is volt a jóbul.

A meglepett társaság csak Gábor bácsi belépése után kezdett fölocsudni. S hamar megértettek mindent, mikor Gábor bácsi így szólt:

— Itt leptem meg a két bűnöst az ajtó előtt. Lássuk csak mi történt?

— Példátlan gonosz csiny! szólt a Terike mamája. Amint itt beszélgetünk, egyszerre csak betoppannak az állatok. Mindjárt ráismertünk a Zsófi néni csipkéire; meg akartuk menteni, de az állatok meg voltak vadulva.

— Ez már több mint pajkosság, mondá Zsófi néni. Ez valóban gonoszul kieszelt csiny s hogy elkövethessék, előbb be kellett törniök az én szobámba és kilopniok a csipkés skatulyámat. Dorinkán már nem is csodálkozom. De te is képes voltál ilyen vásott csínyre, Terike?

Terike azt szerette volna, ha lesüpped vele a palló s elbujhatott volna a legsötétebb pinczébe. De biz olyan csodás eltűnés nem szokott megtörténni, ott kellett állnia szégyen-szemre s nem tudott egyebet tenni, mint hogy eltakarta az arcát és sirva

fakadt. Dorinka azonban konok dacczal bámult maga elé.

— Előre tudtam, hogy ez Dorinka műve volt s Terike csak megondolatlanságból ment utána. Régi dolog, a rothadt almától elromlik a jó is.

— Ezt a csinyt már valóban nem vehetjük könnyedén, szólt Gábor bácsi. Kedves Zsófi néni, fogd ez úttal nagyon szigorúan a dolgot. Olyan büntetést köll rájuk mérni, hogy megemlegessék.

— Majd gondolkozom, mit tegyünk velök. Terike, Dorinka, menjetek szobátokba és onnan ne mozduljatok. Majd megtudjátok, mi lesz rátok kimérve.

Szótlanul távoztak, Dorinka folyvást daczosan, Terike folyvást sírdogálva. S amint szobájokba értek, Terike egészen szabad folyvást engedett zokogásának, miközben föl-fölkiáltott:

— Te vagy az oka mindennek . . . mondtam előre, hogy bajba keveredünk. Oh! Mi lesz most velünk! Nem csak Zsófi néni haragszik, hanem apácska és mama is . . .

— Ugyan ne pityeregj! Azzal nem segítsz semmit. Most már jajgatsz és engem vádolsz; de addig ugy-é tetszett a tréfa, amíg rajta nem kaptak?

— Igen, de . . . azt mondtad, hogy nem lesz semmi bajunk. Pedig most ki tudja milyen nagy büntetést kapunk! . . . Talán becsuknak hosszú időre sötét fogságba . . . nem fogják megengedni, hogy testvéreinkkel többé együtt legyünk . . . böjtöltetni fognak . . . és még ki tudja mit!

Ezeket a kilátásokat Dorinka sem találta nagyon kedveseknek. De ő nem fakadt sirva, hanem daczosan szólt:

(Folytatása a 202. lapon.)

R.
AZ É
Muze
Egys
Pont
Bömb
Biz'
A há
Rette
Körm
S böm
Csak

Égnei

S. hogy
Utést k
Akkorá
S . . .
Hát a

RETTENETES TÖRTÉNET.

AZ ÉJJEL mind maskarában voltunk ;
Muzsikáltak, nagy-vigan táncoltunk.
Egyszerre csak mult mindnyájunk kedve —
Pont éjfélkor nyit be egy nagy medve!
Bömböléssel jár-kél a teremben,
Biz' a vér is megfagyott eremben!
A hátulsó lábaira állva,
Rettentő zavart hozott a bálba.
Körmös talpát épp felém nyújtotta,
S bömböléssel a nyakamat fogta ...
Csak úgy forgott velem
a nagy szála,
Égnek meredt minden ha-
jam-szála

S hogy szoritna bozontos mellére,
Ütést kap a feje tetejére :
Akkorát, hogy le is gördült menten
S ... nagy kaczagás hangzott a teremben.
Hát a medve bundájából, lányok,

— Jól tudom, hogy ki nem találjátok —
Mit gondoltok, kinek feje látszott? ...
Ott heverve, leverve-teperve :
Hát biz' ő volt, a vakmerő, vásott,
Az imponzor, gonosz Roszcsont Ferke.

(Folytatás a 200. laphoz.)

— Meglehet, hogy azt mind meg akarják tenni. Tessék! De velem ugyan nem fognak kegyetlenkedni. Ha azt hiszik, hogy én itt szépen megvárom, amíg Zsófi néni nek ide tetszik jönni, hogy kedvére megbüntessen, akkor nagyon csalódnak.

— Oh, hát ugyan mit tehetnél? sohajta Terike.

— Nagyon egyszerű dolgot. Nem várom meg, hanem elmegyek.

Terike akkorát bámult, hogy még a sirást is elfelejtette.

— Elmégy? Hová?

— Még nem tudom bizonyosan, mert épp csak most határoztam el magamat. De azt hiszem, haza megyek.

(Folytatása következik.)

GALAMBOK ETETÉSE.

— A »Kis Lap« 7-ik színes műmelléklete. —

AVASZI enyhe napsugár mosolyog és melegen süt rá a galamb-duczra az udvaromban. Van is mozgás a duczon, nem úgy mint a télen, mikor azok a gonosz hóföregetek kavarogtak. Akkor elbujtak, de most elő sétálnak a ducz lakosai, egyet-egyét keringenek a levegőben s a séta-röpülésről megtérve, bólingatva lépegetnek a ducz párkányán s szeliden, elégületen bugnak hozzá.

Amint meglátják, hogy kiléptem a ház ajtaja elé, félre billentett fejjel, fürkészőleg pislognak felém. Bizonyosan azt mondják:

— Te vagy az gazduram? Szívesen kívánunk neked is jó napot; de, az igazat megvallva, más valaki az, akit most látni szeretnénk.

— Ne féljetelek, jön már ő is. Itt van már ni a kis Lola, hozzá a köténykéjében a sok jó kövér magot.

Rögtön szórja is Lola.

— Tubi, tubi, tubiczám! . . . jertek itt az ozsonnátok.

Jöttek is mindjárt, párosával, hármasával s a bátrabbak mindjárt hozzá is láttak a falatozáshoz. De a félénkebbek hátul tipegtek és gyanakodva néztek ránk.

— Vonuljunk félre, kis leányom. Azok a félénk jószágok nem mernek előbbre jönni. Még éhen maradnak.

— Oh, szegénykék! De hátha ezek a nagyobbak és erősebbek meg majd elverik és össze pörölnek a jó falaton?

— Azt nem cselekszik. Nem rontják el régi jó híreket.

— Micsoda híreket?

— Nem tudod? Hát az ugy volt, hogy egyszer nagy versengés támadt a madarak közt, kinek van közülök a legszebb, legírigyendőbb híre.

— Az csak én lehetek, szólt, büszkén a sas. Én röpülök legmagasabbra, bele tudok nézni a napba, és bátrabb sincsen senki nálamnál.

— Meglehet, de azért gonosz híred is van mint kegyetlen rablónak, szólt a páva. Bezzeg rólam nem beszélnek olyat, de az egész föld kerekiségén híre van szépségemnek.

— Az ám, de a bolondos hiúságodnak is, mondá a papagáj. Sokkal különb az én hírem: arról szól, hogy ugy tudok beszélni, akár az ember.

— Tudsz, csak azt nem tudod, mit beszélsz és helyén kívül össze-viszsa darálsz tücsköt-bogarat, ugy hogy erről csufolódó közmondást is csináltak, gunyolódott a szarka.

Sorra előálltak a többiek is, de mind-egyik ellen volt kifogás. Végre a bölcs baglyot kérték meg, döntse el a vitát. Csak a galamb nem állt oda a versenyzők sorába.

— No's hát te nem pályazol? kérdé a bagoly.

— Nem, nem a viláért sem, felelt a galamb szeliden. Látom, a versenyzők mindannyian haraggal néznek egymásra; én pedig boldogabb vagyok, ha békességben, szeretetben élhetek.

— Előszólt a b... azért imm... bármily j... dicsekedj... írigyend... Mert am... az minde... és szeret... Nem... sem ezt... és szeret... ne szeres...

MI

— S... den... Most m... kerül a... az az k... Annyi... kedves.

Mert... a neve... mamát... volt ki... eljöttek... tét est...

— I... Marisk... volna!

ha m... dérek... ságom... minde...

— ságod

— Előre tudtam, hogy ezt fogod felelni, szólt a bagoly. Ismerem a híredet s épp azért immár ki is mondom az ítéletet, hogy bármily jeles és nevezetes tulajdonságokkal dicsekedjétek ti többiek: a legszebb, legirigylendőbb hire mégis a galambnak van. Mert amit ő hirdet és amire példát ő ad, az mindenkinek csak áldást hoz: a béke és szeretet.

Nem is vesztette el a galamb azóta sem ezt a szép híret és maig is a béke és szeretet jelképe. Nincs is senki, aki ne szeresse ezt a kedves madarat.

MINDEN NAP NÉVNAP.

— Kicsi beszélyke. —

SOK örömtől kipirult arccal tért Mariska este nyugalomra és aztán — ki hitte volna! — fájdalmasan sohajtott.

— Szép volt, nagyon szép volt minden . . . de hát mit ér, ha már vége! Most megint egy egész esztendeig nem kerül a sor a nevem napjára! Egy esztendő az az háromszázhatvanöt nap! Borzasztó! Annyi ideig kell várnom, míg újra ilyen kedves, boldog napom lesz!

Mert csakugyan kedvesen mult el ez a neve-napja. Kapott sok szép ajándékot mamától, apától, a bácsitól, testvéreitől; volt kirándulás, név-napi lakoma, délután eljöttek a játszó társai, vígan mulattak sőt estig.

— Igen, ha minden nap így volna! sohajtá Mariska. Ha minden nap a nevem-napja volna! Az volna aztán a boldogság! Oh, ha most is volnának még olyan jó tündérek . . . Azok talán teljesítenék kívánságomat! Meg is érdemelném, mert ma is mindenki megdicsért.

— Akkor hát teljesüljön is a kívánságod! szólalt meg egy finom ezüst csen-

gésü hang a hold-világította ablakból. Legyen mindennap minden úgy, mint ma volt.

Mariska látta, hogy egy aranyos-zöldes szárnyu csöpp lény röpköd ott. Tudta ő jól, hogy az nem légy, nem is pillangó, hanem jó tündérke, aki azért jött, hogy meghallgassa és teljesítse az ő kívánságát. Ez pedig egészen rendjén van. Most már boldogan és megnyugodva dőlt hátra a puha vánkósára . . .

Hát még reggel! Akkor tapsolt csak nagy vígan.

— A jó tündérke igazat mondott! Ni! Itt van már az első ajándék, mamácska szokta így ide készíteni az ágyhoz. Most már minden nap a nevem napja — minden nap ünnep lesz. Valjon mit kaptam mamácskától?

Kibontotta a csomagot. Nem örült meg neki annyira, mint tegnap. De azért örült.

— Egészen olyan bábu . . . no, egy is elég lett volna, de kettő annál jobb, majd ikreknek nevezem el őket.

Testvérei, Ferdi és Berti, megtakarított zseb-pénzökből kedves kis játékszereket vettek neki. Jani bácsi pedig, mint rendesen, csakhamar megérkezett egy szép képeskönyvvel.

— El ne szaggasd egyhamar, mondá.

— Oh, dehogy! Hiszen megvan még a tegnapi is.

Délig, már ez régi szokás volt a családban, a jó Jani bácsi vezette ki Marikát a szép erdőbe ibolyát szedni. De ma mintha nem tréfálgatott volna annyit. Leheveredett a fübe.

— Tegnap sokat hajlongtam az ibolyakeresésnél, mondá. Ma csak magad keresgélj.

Meg is tette Mariska, bár így felényire sem volt olyan mulatságos, mint amikor

a bácsival versengett, ki talál többet, szebbet. Mégis csinos bokkrétát szedett össze, aztán haza sétáltak, hol már terítve volt a névnap ebédre. Csupa olyan étel került az asztalra, amit Mariska nagyon szeretett. A pulyka-pecsenye és a cukros tejszínhab nagyon jó volt; de mintha mégsem izlett volna annyira, mint tegnap, még Mariskának sem. No de azért mégis jó volt biz' a!

Ebéd után játékra került a sor. Mialatt a vendégeket várták, úgy fülhegygyel meghallotta Mariska, amint Ferdi így szólt Bertiehez:

— Már hiába... itthon kell maradnunk; nem tehetünk róla, hogy Mariskának megint nevenapja van.

— Persze, persze, szólt Bertie. De ez kissé bosszantó. Károlyéknál nagyon jól elmulattunk volna... itthon megint csak azok a tegnapi játékok lesznek. No, majd csak lemorzsoljuk valahogy a leányok kedvéért.

De bizony az nagyon meglátszott az egész gyermek-társaságon, hogy Bertie és Ferdi csak olyan félkedvvel rendezik a játékot. Nem volt igazi nagy vigság és még be sem esteledett, már haza oszlottak a játszótársak.

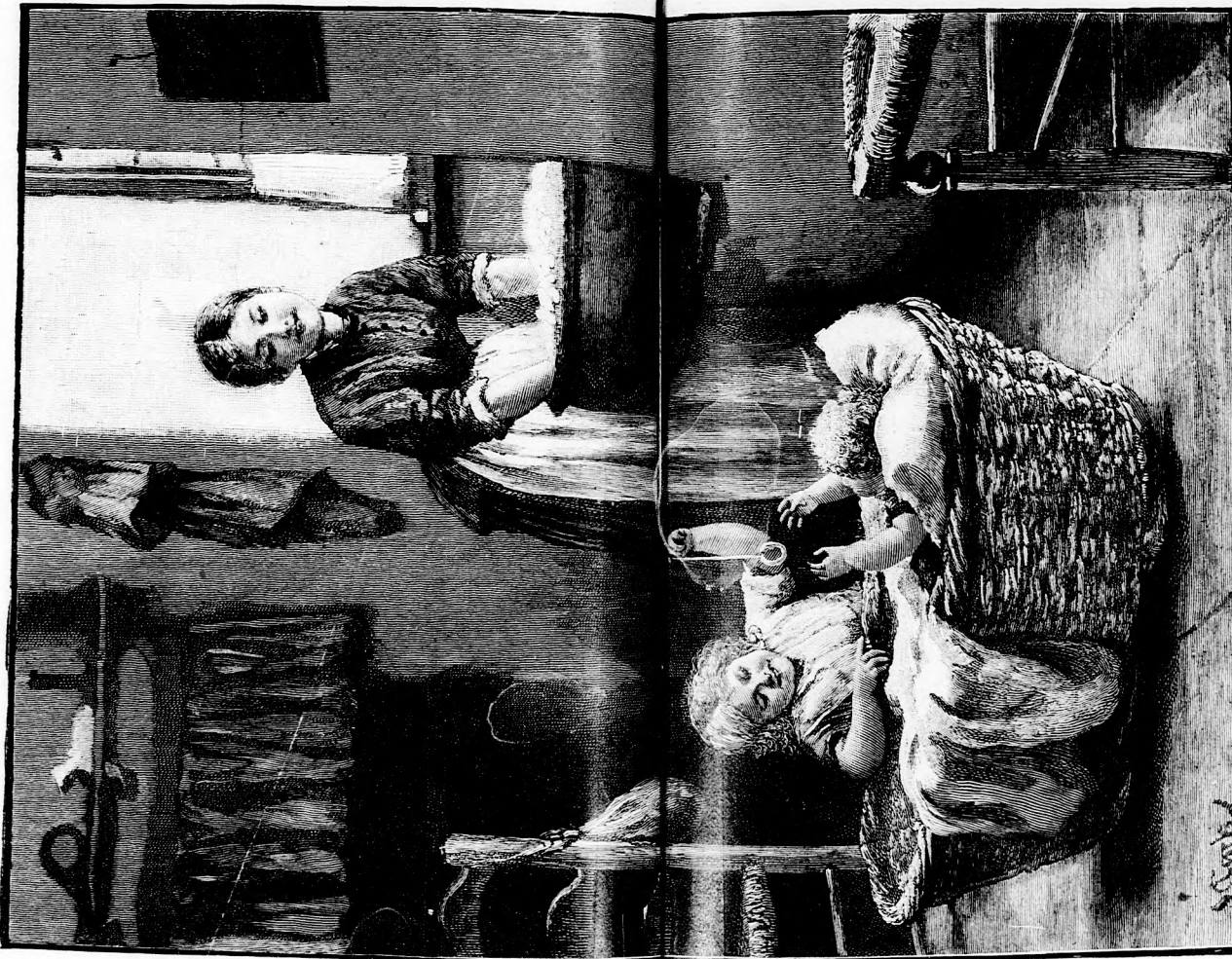
Mariska, mikor este lefeküdt, nem volt egészen megelégedve.

— Minden úgy volt, mint tegnap, mégsem volt olyan jó... szinte szeretem, hogy már tul estem rajta.

A következő napon újra nevenapjára ébredt. Reggel megint ott találta ágya mellett az uj bábut. Alig nézett rá.

— Csak olyan, mint a többi... még azokkal sem játszottam.

Azután jött a bácsi és vitte a kirándu-

lásra. Most már nemcsak nem tréfálkozott a bácsi, hanem olyan unott képet vágott, hogy szinte félős volt ránézni. Magának Mariskának sem igen volt kedve ibolyát

keresni, csak úgy ügyelgett ott a fák közt. Hanem az ebédnél, — no ott már mindenki savanyu képpel nézett az ételekre.

Tudjátok, ezek a kedvencz ételei, ma pedig a nevenapja van.

Biz' abból csak keveset ettek s maga Mariska is olyan formát gondolt, hogy talán nem is oly nagyon kedves ételei azok neki. Ebéd után pedig Ferdi és Bertie úgy ültek ott a szobában, mintha foghúzásra készülnének.

— Mama azt kívánja, hogy itthon legyünk a Mariska nevenapján, hát jól van... Szörnyiség! Milyen unalmas!

A vendégül hívott játszó társak egy része nem jött el, akik meg eljöttek, nagyon kelletlen képpel mondogatták:

— Mamánk parancsolta, hát már csak eljöttünk, pedig ma a ligetbe szeretnénk volna kísélni.

Ilyen fanyar kedvvel aztán kelletlenül folyt a játék is. Alig fogtak bele valamibe, már abba hagyták, nem sokára pedig egészen megelégedtek s még javában fenn ragyogott a nap, mikor a vendégek odább álltak. Mariska mintha hallotta volna, amint egymásközt sugták:

— Ugyan mit unalmaskodjunk itt mindennap a Mariska kedvéért! Szórakozzunk inkább a magunk inye szerint.

Ez este Mariska már meglehetősen elkeseredve, majd nem könnyezve fekiüdt le.

— Nem tudom, mi lehet az oka... alig vártam, hogy vége legyen ennek a napnak... talán jó! is volna, ha egyszer szünetelhetnék a nevem! napjával.

— Oh, hát már mindennap ez az izetlen pulyka-pecsenye, meg az az émelygős tejszínhab járja? dörmögte Ferdi.

— Már csak egyetek fiaim, szólt a mama.

De az nem lehetett. Másnap megint csak nevenapjára ébredt, a következő napon és azután az ötödik, hatodik napon és úgy tovább mindig újra. Minden reggel ott találta ágya mellett a bábut. Már szinte utálta; aztán meg kapta a bácsitól a képes könyvet; Ferditől a varró eszközökkel teli skatulyát, Bertitől a csinosan összerótt bábu-asztalt s székeket; aztán menni kellett ki az erdőcskébe a bácsival, aki olyan kedvetlen, morosos képpel kísérte, hogy kedvetlenebb már csak maga Mariska volt, mert szörnyű módon rá unt, hogy nap-nap mellett erre az egy helyre sétáljon. Az ebédnél mindenki éhen maradt. Minden nap ott volt a pulyka-pecsenye és tejszínhab, de senki sem nyult hozzá, inkább száraz kenyeret rágtak s maga Mariska is hiába erősködött, nem birt egy darabot sem lenyelni kedves ételeiből, úgy bele csömörlött.

A délutáni multság meg már éppen keserves volt. Vendéget Mariska kötéllel sem tudott fogni. Az utcán ismerősei meszsziire elkerülték s akivel véletlenül találkozott, az már előre azon kezdte a beszédet, hogy másfelé van dolga, másoknak adta szavát, nem fogadhat el meghívást. Csak Ferdi és Berti kuczorogtak otthon, reggeltől estig haragos pillantásokat vetve Mariskára.

— Egyéb dolga se legyen az embernek, mint örökké neki gratulálni, neki kedveskedni! dörmögték elkeseredve.

Ha a szobájába tért Mariska, szinte ijedten nézett szét. Rakáson hevert ott a sok bábu, képes könyv, varró eszközök skatulya, bábu-butor és más egyéb ajándék, mind egyforma. Már a kezébe sem szeretne venni.

Nem hogy kedvetlenül, hanem végkép kétségbe esve, zokogva feküdt le este.

— Ez szörnyű! Ez borzasztó! Minek is van az embernek nevenapja! Milyen boldogtalan vagyok! És holnap megint így lesz... meg azután is... egy esztendő alatt kapok háromszázhatvanöt bábut... és majd tovább... ezer bábut... tizezer képes könyvet... és mindenki rám un, meggyűlöl... játszótársaim elkerülnek... az előtt mindenki nyájasan kedveskedett, most mindenkinek terhére vagyok és magam is alig bírom a végét várni egy-egy ilyen rettenetes napnak! Oh, az valami gonosz tündér volt, aki ezt a kegyetlen büntetést szabta rám!

— Ej, te háládatlan! szólalt meg a hold-sugaras ablakban az esüst-finom tündéri hang. Hát nem a saját kívánságod teljesült?

— Igen, de nem gondoltam... oh... inkább soha se legyen nevenapja...

— Ezt a kívánságodat is teljesíthetem. De meggondoltad-e?

— Nem... nem gondoltam meg, felelt Mariska ijedten. Legyen inkább ahogy te akarod.

— Jól van; ha rám bízod talán segíthetek.

Valaki megérintette.

— Mariskám, mit vergődöl úgy? Rosszat álmodtál?

Mariska fölnyitotta szemeit — a mama állt ott az ágya mellett.

— Álmodtam? Oh! Nem lesz ma a nevem napja újra?

— Hova gondolsz? Az csak egyszer van az esztendőben. Tegnap volt, tehát egy évig várnod kell.

— Jaj de jó! Oh, már úgy féltem, hogy ma újra lesz!

— Félte
nyájunknak
tunk, hogy

— Az i
kedves ma
kivánság le
dom, mit a
is borzaszt
kivánunk!

R
I
DE-C
Keze
Kare
Nagy

Jaj,
Egy
Mim
A jó

Oh
Te
Olya
Min

Éde
»Ma
S te
Még

Nin
Arc
No
Tie

 NÉC
ma
óriása. A
madár. H
kel ezelő
állatok is
gyobb né
madár.

— Féltél? No, ez szép bók nekünk mindnyájunknak, akik tegnap annyira iparkodtunk, hogy kedves napot szerezzünk neked.

— Az is volt, és nagyon boldog voltam. kedves mamácskám. De aztán telhetetlen kívánság lepett meg... oh, majd elmondom, mit álmodtam. Jaj, még ál munkban is borzasztó, ha beteljesül, amit oktalantul kívánunk!

RENGŐ KARIKA.

(Képpel a 204—205. lapokon.)

IDE-ODA tánczol, kereng
Kezemben a karika;
Karocskáival felé kap
Nagy-sikongva Marika.

Jaj, de neki vidámultál!
Egy folytában csak nevést;
Mintha tudnád, hogy karikám
A java cukros perecz!

Óh te szöke, bodri hugom,
Te aranyos piczike!
Olyan a te kaczagásod
Mintha volnál gerlicze!

Édes mamánk rád mosolyog:
»Mariskámnak párja nincs«!
S te csak egyre kapkodsz, esengsz.
Még feléje sem tekintsz.

Nini... mi ez?... Ajkad pittyed,
Arczod borul, nem nevéstsz.
No nesze hát, te kis torkos.
Tied a cukros perecz!

SZELID ÓRIÁSOK.

(Képekkal a 208. lapon.)

ANÉGYLÁBU állatok világának is, a madarakénak is megvan a maga óriása. Amazé az elefánt, emezé a strucz madár. Hajdanában, sok százezer esztendőkel ezelőtt, voltak a földön még nagyobb állatok is; de ma már az elefánt a legnagyobb négylábu, s a strucz a legnagyobb madár.

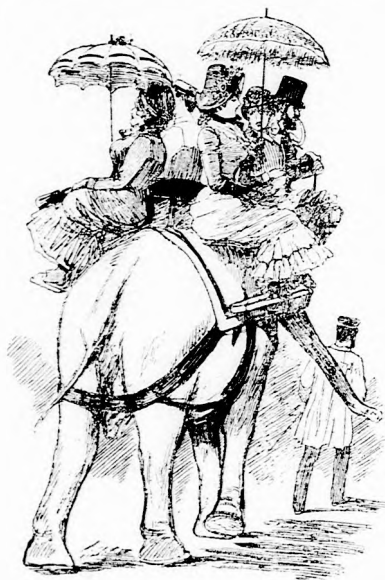
Hatalmas termete, roppant ereje azonban nem teszi őt elbizakodottá. Nem őt nevezte el az ember az állatok, madarak királyának, mert hát igen szelid, jámbor teremtés és egész készséggel szolgál az embernek, még mulatságul is.

Hogy az elefánt milyen okos, szelid és hasznos állat, azt már ősrégi időktől tudják az emberek. Különösen az indiai szürke elefánt annyira kitűnik okosságával, hogy első helyet érdemel az összes négylábuak közt. De jámbor szelidsége is meglepő. Még akkor sem bánt a maga jószántából senkit, mikor az őt rengetegben vad állapotban él. Persze, haragszik egy kicsit, mikor elfogják és bekisérik az ember-lakta helyre; de itt már megszelídített társai között igen rövid idő alatt egészen békességes, tanulékony hasznos házi-állattá válik és mindenféle jó szolgálatokat teljesít. Könnyen okozhatna nagy bajt roppant erejével, ledönthetne akár holmi kisebb házat is, agyon tiporhatna embert, állatot; de nem teszi s még ha megboszantják is, csak apróbb csínyekkel áll boszut.

Pedig nem azért olyan szelid, mintha bátorsága nem volna. Szembe száll a veszedelemmel is és tud lenni rettenetes. Epp ezért hajdanában hasznát vették háboruban is, páncélt fűztek fejére, lábaira; tornyot raktak a hátára s a katonák onnan a magasból dobálták dárdáikat az ellenségre az elefánt pedig elszántan gázolt bele az ellenséges sereg legsűrűbb soraiba. Néha azonban mégis bajt szerzett a saját gazdáinak is, mert ha egyszer aztán megvadult, össze tiport mindent és mindenkit az útjában s megesett, hogy a saját gazdáinak katonáiban is kárt tett, mire le tudták csöndesíteni.

Most már nem igen lehet hasznát venni csatában, mert az ágyu-golyó még a leg-hatalmasabb elefánttal is könnyen elbánik. De annál inkább hasznos mindenféle munkánál és mulattatásnál. Az európa állatkertekben is minden felé láthatni s itt sok helyen arra szolgál, hogy a látogatók séta-nyargalást tegyenek rajta. Roppant hátára

két oldalt kényelmes lóczát illesztnek, melyen két-három ember ülhet. Természete-

sen csak létrán elülehet olyan magasra fölkapaszkodni. A vezető aztán megindul s az

elefánt szépen utána ballag, hátán egész mulató társasággal.

A madarak óriása, a strucz, nem olyan okos és tanulékony, de szintén jámbor jószág. Afrika síkjain nyargalász vad állapotban s hosszú, hatalmas lábaival ugyancsak tud futni; van is rá szüksége, mert szárnyai aránylag törpék s röpködni éppen nem tud. De az ottani telepítvényesek tenyésztik is, mint valami baromfit, mert a strucz szép tolla igen becses. A strucz baromfi-udvara persze nem olyan kicsi udvar, mint nálunk a csibéké; nagy területek vannak ott bekerítve s a strucz-sereg kedvére nyargalászhat messzire; a kerítésen túl azonban nem mehet és nem is iparkodik, hanem szépen vissza tér a tanyához, ahol eleségét kapja. A felügyelők bátran járnak kelnek az óriási madarak közt, ezek nem bántják s jámboran engedik magukat ideoda terehni és megkoppasztani.

Megtanulja a strucz-madár azt is, hogy kocsit húzzon. A kocsi rudját a szárnyai alá kötik s a strucz aztán vígan nyargal vele odább. Ugyancsak gyors lábu ló legyen, mely vele versenyt akar ügetni. De az ilyen strucz-fogat természetesen csak tréfás mulatságnak használható.

STRUCZ-FOGAT.

Nyír
Itt a
Szébb
Csak
Messz
Rám
Miko
Az é

Abbazia.

BABÉR-ERDŐ, zöld liget...
 Az Adria gyöngye;
 Felüdülni oda megy
 Ki beteg, ki gyöngye;
 Télen is mosolyg az ég,
 Virulnak az ágak...
 Oda viszi a vonat
 Az én Gázsikámat.

Nyirkos, zord a levegő
 Itt a Duna mellett;
 Szébb időket Gázsikák
 Csak azért keresnek.
 Messze fut már a vonat,
 Rám borúl a bánat —
 Mikor látom újra meg
 Az én Gázsikámat?

Ki kaczag majd édesen.
 Ha nyakamba pattan?
 Ki derít föl bús napon?
 Ki lovagol rajtam?
 Kinek mondok víg mesét,
 Jó kedvem ha támad?
 — Nem pótolja senki sem
 Az én Gázsikámat!...

Ki-kijár a kis vitéz
 A szép tenger-partra;
 Pirosodik, megtelik
 Halovány kis arca;
 S alig mult el három hét,
 Öröm lesz a bánat:
 Vissza hozza a vonat
 Az én Gázsikámat!

KOCZKA-REJTVENY.

— Az sz kivételképen két betű számba megy. —

A	A	A	K	K
L	L	Ó	Ó	
Ó	Ó	S		
S	Z			
Z				

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy felülről lefelé és balról jobbra a következő öt eredményt adják: 1. Egy nemzet. — 2. Ez népesíti be a házat és a hazát. — 3. Régi mérték. — 4. Ételbe szükséges fűszer. — 5. Egy betűje az ábéczésnek.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül:

„A kis lepke-gyűjtő“-t.

A lepkészet rövid kézikönyve, különös tekintettel a Magyarországon előforduló lepke-fajokra és gyűjtésükre. Irta Emich Gusztáv. 17 színezett s 2 fekete táblával.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 10-ik számában közölt kiaknázási feladvány megfejtésével számos kis olvasóm foglalkozott sikeresen. A legtöbb beküldött szójegyzékből mégis sok szót kellett törölnöm: olyanokat, melyek a feladott négy szóban elő nem forduló betűket tartalmaznak (pl. önálló g, továbbá ó, é, i, ny, ty, ly, cs sat.), vagy amelyek csak ugyan-egy szónak változatai, ragozott vagy hajtogatott alakjai, vagy összetett szavak, vagy pedig végre idegen nevek. De ezek levonása után is bő sikere volt a kiaknázásnak. Legtöbb helyesen alkotott szót aknáztak ki és így nyertesek lettek: Róth Rezső és László, Lőcsén, kiknek a kiadóhivatal a jutalmokönyvet megküldi. Ok a következő 214 szót aknázták ki:

Bernát, Tamás, András, Armand, Erna, Berta, Tera, Sára, Márta, Anna, Etta, Amanda, Aba, Tátra, Mátra, Rába, Tarna, Dabas, Dab, Ada, Bást, Rád, Bázna, Nána, Arma, Nagy-Mad, Nagy-Barát, Abda, Madar, Bana, Batta, Benta, Angyád, Arda, Bánd, Tana, Sárd, Rám, Nagy-Atád, Adánd,

Bátta, Ata, Rás, Abád, Sár, Tar, Tard, SÁta, Mád, Abara, Darma, Mánd, Mada, Magy, Mata, Darna, Tamásda, Ant, Bragyet, Bára, Tasnád, Nadab, Ágya, Nádas, Tománd, Taras, Detta, Denta, Mada, Reá, Brád, Nagy-Bár, Radna, Arad, Tata, Tabán, Bars (mindezek hely- és személynévek.) Gyár, batár, dráma, taráta (bedőlt ház), aratás, áradás, seb, barát, gyarmat, ragya, est, ráma, tám, tenta, test, tan, sám, támadás, nád, sárma, tatár, nádas, tartás, tanár, dán, ser, dana, taránd (rénszarvas), ágy, agy, begy, basa, maradás, rend, tár, ángy, ár, mart, sár, eb, áram, marás, rab, agyar, tea, tartam, mara, mar, gyám, árad, társ, madár, dám, arab, dáma, tárna, dara, márna, manna, gyanta, sarab (nyeső eszköz), menta, darab, bárd, bánat, trágya, ábra, bán, banda, tárgy, adás, abara (kazalvédő tető), drabant, rásgya, adat, ara, masa (vas lapát), nagysád, nem, meggy, barna, bágyadt, rest, sanda, gyatra, badar, madaras, tárt, nagy, tar, ragyás, darás, más, egymás, sánta, mentes, egy, te, reá, eme, ama, arat, gyárt, ását, támad, tart, megy, árt, ás, gyarat (gyapotot tisztít), ránt, márt, mer, matat (kutat), ád, tát, ment, mar, marad, bánat, abál, árad, bátran, be, át, ma, bent, már, magyarul, de, ám, sem, tén, mert, bár, Ámen.

Helyes megfejtéseket küldtek továbbá (a zárjel közti szám jelzi a helyesen alkotott szavak számát): Halász Sándor (195), Emődy Miklós (185), Tarnóczy Ferencz (180), Posch Ilonka, Erzsi és Boriska (179), Szontagh Donát és Sándor (158), Hirschfeld Jenő és Károly (158) Sonnenberg Berta (146), Kiss Sára és Lajos (140), Kármán Tódor és Miklós (135), Szvoboda Etelka (134), Clement Ernő (129), Pollák Alfréd és Dezső (125), ifj. Isaák Gyula (122), Rozs Ilonka (122), Gerde Oszkár (121), Hartmann Gyula (119), Eben Miczi (113; alól is elnyírhattad volna ám a papíros! F. b.) Kolossváry Niki (112), Fábrián testvérek (111), Kempki Alice és Lénárd (110), Rakovszky Márta (105), Schönfeld Viktor (103), Ürmösi Rózsa és Mariska (100), Bárkányi Ödön (171), Krug Mária (166), Müller Erzsi (165), Vitályos Emma (164), Hirschl Kornélia és Margit (159), Forschner Juliska (157), Késmárki Anna (156), Dunki Mari (156), Krausz Jenő és Laczi (152), Soós Laura és Iduska (143), Deutsch Laczi (141), Szilasi Emilia, (138), Csihál Hortenzia (136), Kormos Tivadar (136), Szily Rózsika (134), Patay Sámuel (133), grf Matuschka Alfréd és László (133), Benkó Jenőke (132), Tost Aurél (132), Márton Erzsébet és István (131), Sárfy Tibor és Alfréd (131), Polgár Bella és Ilonka (130), Wiener testvérek (125), Schweiger Pali (125), Szájbély Lenke (125), Tolnay Flora (121), Kónyi Janka (120), Morlin Adorján (120), Ringenbach Ilonka (120), Szathmáry Péter (117), Strasser Pali (117), Gerlóczy Endre (117), Bretschneider Paula (116), Halász Zsiga (115), Steiner Jenő (114), Hirsch Margit és Lujza (113), ifj. Bolyó Károly (112), Malmosi Magda (112), Szabó János (112), Brüll Leo (110), Simon Olivér (109), Sibilla Jenő (109)

Kisági Honi (107); kinek Koffron Hel Wittchen E Peti Kati Kováts Erzs (103), Rády Ravasz Lás (103), Kulir Vilmos és Tobisch Iré testvérek (81), Gyémá (98), Polgár (93), Torma (58), Bónis (80), Friedr Erzsi (76), Rózsika (75) Konkoly Ká (72), Feren Gaál Sarol olló? F. b.) Fischer L Anna (59), (50), Romei (56), Gagy (55), Papp Zoltán (64), (40), Juhász Laczika (83) Mariska (37) (79), Tausz Imike (45), ki. F. b.) (55), Koller Walter és Ede és Ern Laczika (1 (56; neked Margit. Pa (80), ifj. Fr és Sarolta (Elza (88; a és elmesné adott mondiéretes Bakos Géz Kálmán (73) schönér Iv a kitűzött reményli: (F. b.), Br (57), Goldb Faludy Ma Ármín (99) (78), Csanác Vilma (84) Béla (67), Ágoston (9

Kisági Ilona (108), Thiringer Tivadar és Ervin (107; kinek az írása? F. b.) Rab Józsika (107), Koffron Helénka és Ida (106), Widder Elza (106), Wittchen Elza (105), Biacs János, Zrinszki Böske, Peti Kati és Porcsa Örszike együttesen (104), Kováts Erzsike és Ilonka (104), Josipovich Kálmán (103), Rády Albert (103), Boross Kata (103), Ravasz László (103), Engelsmann Olga és Irén, (103), Kulín Imi és Rózi (102), Roth Margit, Vilmos és Pál (102), Sonenfeld Frigyes (101), Tobisch Irén (100), Osztóics Katicza (88), Mäder testvérek (87), Posch Rudolf (83), Magassy Sarolta (81), Gyémánt Ilona (94), Mattyasovszky Zoltán (98), Polgár Juliska (98), Sturm Margit és Erzi (93), Tormay Béla és Géza (69), ifj. Szöllősy Lajos (58), Bónis Berta (65), Imrédy Kálmán és Károly (80), Friedrich László (80), Jánoky Sári (79), Kiss Erzi (76), Benedek Pista (78), Szinyei Merse Rózsika (73), Stefanovich Aladár s Elemér és Konkoly Kázmér együttesen (72), Nadler Herbert (72), Ferenczi Zsófnika (59), Gyene Oszkár (69), Gaál Sarolta (72; van-e arra tífélétek papiros-olló? F. b.), Markó Árpád (67), Weisz Böske (72), Fischer Lajos (61), Büglér Paula (68), Szűcs Anna (59), Erdődy Laczi (57), Neumann testvérek (50), Romeiser Ila és Feri (48), Stokovszki Bruna (56), Gagy Dezső (57), Moser Ferenc és Miksa (55), Papp Birike (50), Bónis Iluska (47), Vadas Zoltán (64), Schöpkes Szilárdka (49), Háász Iván (40), Juhász Anti (34), Bakofen Marci (32), Barcza Laczika (83), Weisz Etelka és Sándor (59), Kubinyi Mariska (39), Haidt Margit (97), Lesskó Istvánka (79), Tauszig Ernő (67), Volarich Iluska és Imike (45), Kriegl Á. (77; nevedet egészen ird ki. F. b.), Schönberg Zoltán (56), Fritse Erzsike (53), Koller Irma (77), Hollaki Leo (30), Stielly Walter és Lajos (78), Kemény Ilma (61), Beyer Ede és Ernő (45), Szörtsey Margit (30), Farkas Laczika (17), Furkó Mariska (66), Kis Ferike (56; neked sem fog a papiros-ollód? F. b.), Maller Margit, Paula és Adélka (63), Ehrlich Juliska (80), ifj. Frenreisz István (92), Szegethy Mariska és Sarolta (99), Weissenstein Aladár (68), Tenner Elza (88; a kiaknázott szavak leírásánál ügyesen és elmésen jártál el, a bekezdő betűkből a feladott mondatot állítva össze. Nagyon élveztem díeséretes munkádat. F. b.), Kund Margit (43), Bakos Géza (87), Elsner Margit (76), Francke Kálmán (73), Zakár Margit és Lajos (74), Koritschöner Iván (86), Frank Margit (39; azt, hogy a kitűzött jutalmat meg fogja nyerni, mindenki reményli: hiszen azért is küldik be a megfajtást. F. b.), Breuer Oszkár (68), Mikuleczky István (57), Goldheim Margit (49), Frankl Paula (16), Faludy Mariska (63), Kleeberg Géza (76), Kálmán Armin (99), Rodakowski Alma (32), Molnár Emil (78), Csanády Margit (85), Stern Izor (86), Haraszthy Vilma (84), Bartók Margit (92), Ungar Margit és Béla (67), Sulyok Sándor (59), Aigner Ödön és Ágoston (99), Olán Szidi (49), Hallósy Elemér (80),

Unger Zoltán (91), Kasper Gusztáv (98), Haagh Endre (88), Herzl Antal (84), Fülöpp Elza (82), Pumsenberger Mariska (73), ifj. Kubinyi György (88), Szüts Irén (79), Hirschler Jolán és Katinka (64), Tiller Róbert (49), Polgár Géza (51), Perjéssy Laczi (86), Kovács Irénke (84), Just Krisztina és Ilona (73), Schreyer Ilona és Irén (85; a magatok írása? F. b.), Wurmfeld Zoltán (81), Dömötör Erzsike (99), Taub Ilonka (40), Fried Ella és Gizella (77), Nyáry Miklós (96), Ember Pista (67), Nagy Berta (84), Kempfner Zelma, Henrik és Sándor (68), Militzer Bertus (64), Steiner Boriska és Jancsi (60), Bauer Elza (58), Engelsmann testvérek (62), Medvey Artur és Lajos (74), Bogyó Rudolf (53), Cselkó Lenke (52), Grósz Endre (65), Szathmáry Emma és Vilma (89), Lányi István és Rudolf (74), Robicsek Béla (84), Szemők Katicza és Maricza (69), Wagner Blanka (73), Kun István (74), Kaminszky Irma és József (98), Tálasy Kornél és Aladár (76), Patterson Margit és Orsolya (82), Rechnitz Marci (46) Rothfeld Vilma, Juliska és Márton (95), Klugmann Vilmos (96), Dienes Magda (63), Horváth Ida és Nelli (51), Szőgyény Gábor (68), Forgách Beatrix, Sipőcz Karola és Laczika (97), Véghegy Dezső és Andor (63), Kovács Irén és Jolán (92), Élő Erzsike (69), Boross Bella és József (64), Soltész Nagy Irma (74), Gedeon Zoltán és Bandi (66), Kovács Kálmán (74), Scholtz Gusztáv (56), Jaulusz Ella (64; te is rojtos szélű papirosra irtál. F. b.), Lefkovits Giza és Sándor (36), Froesch Ellicza (99), Tomeszy Irma (56), Schmidt Ella (88), Marczali Bözse (83), Zsoldos Miklós (96), Stern Jolán (52), Medgyessy Aranka és Iván (91), Andrásffy Alice (62), Horváth Irma (81), Lendvay Sarolta (54), Vámosy László (90), Astleithner Teréz (47), Deutsch Sárika (68), Sohár Irma (71), Schill Irma (50), Anderlik Ede (99), Bethlen Éva és Klára (73), Gervai Mariska (84), Kurzweil Gyula (97; a rejtvényke, melyet küldtél, nagyon régi. F. b.), Spitz Regina (89), Bortstieber Gertrud (92), Müller Margit (66), Füzy Ilonka (47; épp oly gondos, mint szép írásodban nagy örömem telt. F. b.), Biedermann Frida (60), Miselbach Veronka (65), Körösi Pál (116), Varga Sándor (82), Détshy Károly és Stefi (98), Adler Stefi (58).

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Márton Endre. Nyári korcsolya-pálya, amelyben görgő talpon csuszkálnak, tudtommal Budapestben nincs. Lawn-tennis- és croquet-játékteret azonban magatok is csinálhattok otthon a tágas udvaron. A hozzá való utmutatást könyvből is megszerezhetitek. — **Benkő Jenőke.** Ha a m. heti postát s az azt megelőző »kis értesítő« olvastad, kérdésedre: a *gy* elválasztható-e, már megkaptad a választ. — **Müller Erzi.** Legjobban *egy* név mellett maradni meg. Vagy *Erzsike* légy, vagy *Böske*, mert így a két külön levél íróját is két személy-

nek tartom. Azt a dolgot szándékosan közöltem másodszer a teljesebb összefüggés meg a rajzok végett. Nagyon érdekelt, amit az I. lányokról elmondtal. Ha szívesen emlékeznek rám, add át nekik köszöntésemet s jelentsd nekik örömetem Ilonka felgyógyulásán. Az első ibolyaszálnak nagyon megörvendtem. A többit átadtam a kiadó-hivatalnak. — **Fried Ella és Gizella.** Hát nem megüzentem a multkor, hogy ragozott főnév és hajlított ige nem való bele a megfjétsébe? Hiszen ez a rovat mindnyájatokhoz fordul, ha nem is a mindnyájatok nevéen. — **Fülöp Etelka és Kálmán.** Van-é bece előtettek egy, mondjuk, perzsa levéljegynek? Úgy-e hogy van? Már most ottmessze Teheránban két persa testvére bizonyára szintén érdeklődik a Magyarországból jött levéljegyek iránt. S ezzel meg is adtam a választ kérdésteekre. Igenis: ily képen nemcsak értelme, de értéke is van az elhasznált levél-bélyegnek. De művelődés-történelmi tekintetben is fontos, épp ez okból sokan gyűjtik is. A rejtvényetek elmés, de nem szabatos. — **Tenner Elza.** A te örömöd az én örömöm is. Testvér-nénikéd kedves sorai igen jól estek. — **Kárpáthy Lia.** Krikszivel szerencsésen kilheverted

a bajt. Ha az a »Krikszi« nem valami mokus vagy madárka, ird meg: öcsikéd-e vagy hugoskád? Össze néztem a kalendáriumnak minden szentjeit, de köztük szent. Krikszire bizony nem akadtam én. — **Bayer Feri.** Mind könnyű az. Ferikém. Fogasabbat! — **Détsly Károly és Stefi.** Hogy ne volna szabad egy bötüt több izben is használni? Csak a rokon értelmű szavak változatai nem számítanak, mint p. szárny, szárnyalás; arany, aranyos, aranyzó stb. A »Kis Lap« fog közölni bővös feladásokat is, illetve: utasításokat arra, miképen csinálhattok a magatok s barátaitok mulatságára egy kis házi boszorkányságot. A rejtvényetek hibátlanul van megszerkesztve, de olvasó társaitok legnagyobb része még nem ismerheti apróra Petőfi költeményeit. — *Több levélről a jövő számban.*

»JÓ SZÍV.«

Az éhező és fázó gyermekeknek.

Rády Albert 1 frt., Verédy Ilona 1 frt., Nagy Bódika 1 frt., Hirschfeld Jenő 2 frt 50 kr., Edelstein Elek 1 frt.

Előfizetési felhívás.

(Az április-júniusi évnegyedre)

Bíss erővel, nagyobbodott alakban, még az eddiginél is gazdagabb tartalommal folytatja a „KIS LAP“ ez évben pályafutását. S az újítások, bővítések, mellyekkel Forgó bácsi és a kiadó-tulajdonos társaság újévtől fogva a ma-

gyar gyermekvilág e legrégebb és legkedveltebb lapját gyarapították, minden oldalról igazi lelkesedéssel találkoznak; a művészileg készült s kéthetenként megjelenő színes műmellékleteket a kis olvasók nagy serege oly élénk tetszéssel fogadja, hogy alig mulik nap, melyen Forgó bácsi köszönő sorokat ne kapna kis hívei köréből.

Nagyot szaporodott ez év elején is a „KIS LAP“ híveinek serege. A most közeledő **új évnegyed** bizonynyal újabb híveket fog sorakoztatni a „KIS LAP“ vigan lengő lobogója alá.

Azokat, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, vagy akik mint új kis hívek lépnek a **Forgó bácsi** táborába, a kiadó-hivatal arra kéri, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Háromnegyed évre	3 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.)

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.